

Så började det

– intervju med Ingrid Bruce

Ingrid Bruce blev förbundsordförande i Civilingenjörsförbundet 1985 och fick då frågan om hon nu skulle utarbeta ett jämställdhetsprogram. – Nej, det stoppas bara i byrålådan. Vi ska göra något konkret. Vi ska bilda kvinnliga nätverk, svarade Ingrid.

När Ingrid började på Chalmers antogs 120 studenter på "elektro". Året var 1959 och hon var en av tre kvinnor som läste elektronik. Det fanns en sammanslutning av kvinnor på Chalmers, Emilia, som hade ett eget rum med veckotidningar och en bar. Sybord var rummet döpt till och bara kvinnor hade nyckel.

– Det var så skönt att ha ett ställe att gå till och koppla av där det inte fanns män. Det var ju fullt av dem överallt på Chalmers, minns Ingrid.

Bemöttes med respekt

– Jag har bemötts med respekt av män under hela min karriär. Det är väl bara en gång som jag blivit annorlunda behandlad för att jag är kvinna, konstaterar Ingrid. Jag hade sökt en chefstjänst och vid intervjun fick jag höra att jag var utesluten eftersom jag inte var officer. Löjligt, man behövde inte alls vara officer för den befattningen. Det fick jag kvitto på några år senare då jag faktiskt fick en liknande chefstjänst. Men då hade också synsättet förändrats på den arbetsplatsen, med en kvinna som högste chef och ett antal kvinnliga chefer.

Hur kändes det, när du blev förbigången för att du var kvinna?

– Ja, jag skrattade faktiskt åt det. Jag hade rört om i grytan och det var egentligen min avsikt. Jag hade faktiskt ingen förhoppning om att få tjänsten. Och mannen som fick den var en bra chef. Han uppfyllde ganska många av de kriterier som behövs för det. Annars hade jag blivit sur. Nu tog jag det med humor istället, säger Ingrid.

Var själv med i det första kvinnliga ingenjörsnätverket

När hon blev förbundsordförande i Civilingenjörsförbundet gav Ingrid kansliet i uppdrag att starta kvinnliga nätverk. Hon var själv med i det allra första, som bildades i Stockholm 1986 och levde i 7-8 år.

– Jag var mycket ute på möten. Det kom alltid så många kvinnor när vi skulle starta nya nätverk. Den som då höll i nätverken på kansliet var Benny Johansson, som idag är förbundsdirektör på Civilekonomerna.

– Vi diskuterade främst löner, diskriminering och hur vi skulle hjälpa varandra. På en nätverksträff berättade en kvinnlig civilingenjör att hon hade fått högre lön än sin man. De jobbade på olika arbetsplatser men hade tagit examen samma år. Mannen gick mycket förorättad till sin chef och berättade om den stora orättvisan. Chefen hade full förståelse för detta absurda och höjde mannens lön så att han fick 50 kronor mer i månaden än sin fru, berättar Ingrid. Det var bara femton år sedan!

Det har väl hänt en del sedan dess - eller?

– I nätverken kunde vi öppet diskutera och ventilerade vad som hände på våra arbetsplatser. För visst fanns det många mansgrisar och det är klart att kvinnor blev diskriminerade på olika sätt, säger Ingrid. Vi hjälpte också varandra konkret. Vi höll till exempel föredrag på nätverksträffen och gav varandra feedback så att vi skulle bli bättre på att framträda.

1994 blev en representant från ett kvinnligt nätverk invald i Civilingenjörsförbundets fullmäktige. De kvinnliga nätverken hade bildat en egen lista. – Rösterna hade räckt till för att få in ännu fler, berättar Ingrid.

Tror du att det skulle ses som ett hot om man gjorde samma sak idag?

– Nej, det tror jag inte, säger Ingrid. Men ett annat nätverk som jag var med i, kvinnliga förbundsordföranden i SACO, uppfattades som ett hot. Vi var sju, och i minoritet. De (männen) uppfattade oss som ett hot och de kallade oss för maffian, skrattar Ingrid.